

No más fechos como fechos.
No más fechos como fechos.
Los drets individuals son
imprescriptibles, legisla-
bles é inalienables. •
Legislar la Llibertat baix
prestat de garantia. •
La llibertat atenat contra ella. •
La llibertat propia acaba allí
ahunt comença la llibertat
ajena. Ex licit, donchs, al
individu fer tot lo que no
perjudiqui á un altre. •
La resignació que predicán
las religions no es més que
la fórmula del engany ab
que s'preté perpetuar la in-
justicia social en lo mon. •
Las religions son caixas
á ahorros que viuben de la
enveja d'admetre capitals en
la terra, assegurant pagar
vencuts interessos al col.

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

LA TRAMONTANA
defensa lo principio libe-
ralis más avanzado, como
atenuato de cap mena. •
La TRAMONTANA es anti-
religiosa de totas las re-
ligions, porque todas son
igualment doctas y de-
pressivas para la dignitat y
la inteligencia humana. •
La TRAMONTANA es politica
defensa sempre al más ad-
vancat contra l'atraso resolu-
nari, y sosté la necessitat
d'una gran reforma social
que transformi 'l modo de
ser del productor, avuy
sopeditat al capitalisme. •
La TRAMONTANA no está
adilada á cap partit, servint
los interessos generals de la
llibertat como compromiso
al preocupacione de totos.

La salut del poble
es la suprema llei

La TRAMONTANA es lo periòdic que s publica en idioma catalá
més avansat en idees politicas, religiosas y d' economia social.

Lo Trabay es la
primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.— Estranjer, 3
Las suscripciones se pagan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, 1.º: BARCELONA
Pels pagus s'admeten librerias del Giro Múrre, Drets de Recil cobro
y sellos de 15 céntims. No s'admeten librerias especials de periòdics

PREUS DE VENTA
Número solt, 5 céntims.—30 exemplars, 1 pes.
Surt d'illam puntualment cada divendres

RETTALLS DE LA COMPARSA DELS « ANTICHS GUERRERS »

1 Son las d' aquest grupo maco
verjes d' estanch aixeridas,
de cert senyor protegidas
per amagar lo tabaco.

2 Cupido ab formas guerreras
que ab lo nas per distintiu,
presideix incitativu
varias verjes ventureras.

3 Emblema molt ben trobat
de la pureza, que ab pler
du la flor del taronger
en lo pandero esbotzat.

4 Lo reservat ve de nou
per més que 'l fet passá aqui:
es un diari carlí
que á un alcalde amaga l'ou.

COMPARSA DELS ANTICHS GUERRERS

Ab la comparsa dels Antichs Guerrers ha passat com en tot lo que 's priva: que desitjant ofegarho no 's fa altra cosa que donarli més importància.

Una corporació inofensiva, formada per una cinquantena de tranquils, se proposa divertir-se pel carnaval, i organisa una comparsa o mascarada ridiculificant certs tipus de verjes d'abusos i d'angelets bufadors.

Surt el carrer la comparsa en dia determinat i toca la idea general al públic, ja que dels detalls fou casi impossible donar-los compte en una passada pública ab las premsas que aquell dia la feren los Antichs Guerrers.

Mes com en aquells trajos hi havia un xich de semblança ab los que usen algunas nenas al anar a fer la primera comunió, un diari carlí aixecà la veu en nom de la religió, i digué que aquell espectacle era repugnant i asquerós.

Res tenia això de particular, perquè es molt natural que 's absolutista, quinas idees descansen en la repugnància i en la asquerositat que té d'inspirar a tota persona lo tenir la vida i la hisenda a mercè de reys tan imbècils com Carlos II, tan fanàtics com Felip II i tan malvats com Fernando VII, res té de particular, repetim, que 's carlins trobin repugnant i asquerós tot lo que no sigui de la seva corda, proclamant per lo asquerós i repugnant que son ells. Lo que sí fou una anomalia, sí no repugnant i asquerós a lo menes inexplicable, és que tractant de sortir novament al públic la comparsa dels Antichs Guerrers per l'acceptació obedienda, alguna autoritat no voléssim saber quins cometes delictes contra la religió (sempre aqueixas sitaners senyors privant la llibertat de tothom) i 's valgües del alcalde de Barcelona para avisar als perodadors de virginitats dubtosas que al tornavan a sortir al carrer serian copats y portats al jutjat.

Delant a part aquesta famosa interpretació de la ley de que una cosa siga legal un dia i penoble un altre, ja que ras 's ha dit per la primera sortida y 's tracta de perseguir la segona, a donaltres nos sembla que si 's Antichs Guerrers haguessin tingut prou pit per sortir al carrer per segona vegada, la fastanya autoritaria no s'hauria realitzat... per no poguerse somollir a la ley es enganxant ab pastetes.

Y la proba d'això està en la exposició que de la comparsa ha fet públicament en son propi local la societat Antichs Guerrers. Allí hi han los mateixos tipus i allí 's poden saborejar los detalls que en lo carrer no podian apreciar-se. Ha dit res la autoritat a la exposició: No. Es més; s'ha publicat una ressenya d'ells en un romanço que porta també impresos los principals tipus; y 's ha denunciat aquest romanço Tamoch. Y per al no bastés: en la primera plana d'aquas admero publicuém lo més notable de la comparsa; peró denunciat tamoch... a memo que 's fos aqueixa denuncia com altra que no horden solers sense cap ni centener, y 's tingües el dret. Lo que ja havém dit: la anomalia de que una autoritat d'un sistema que 's anomena liberal se deixessin influir il·lusionament per un diari carlí y 's portessin... com a moltes verdaders.

Ara podem a ressenyar la exposició de la comparsa. Està instalada en lo saló de teatre de la económica societat que la organisa, y lo exposador passa per una especie de galeria formada per una baraneta interposada entre l'exposició y 's tipus exposats. Aquestes son, com lo sab lo lector, tipus de virginitat prohibida, ab un parell d'angelets com los de la mostra de la primera plana. La que porta l'pendó es un pendó de tanta llada, que diu lo romanço-carlístic que 's veu allí:

«...que en lo moment d'estimar
lo meu s'haurá d'alar
y ella s'haurá d'ajupir.

Una de las verjes que portan los cordons del pendó sembla que ocupa aquell lloch 's perquè ha contrat la acció d'agafar tot lo que penja.

Altres virginitats se veuhan ab la coi-y-flor pensada, altres que tot los pica per haver tingut la verole, una de rossa ab un mirall y una taula d'aygua y socre, un altre ab una taula que se assembla a las de la Rambla que hi venen flores, un emblema de pureza ab lo panderó esbotzat,

y alguna pastanaga, ceba, esbarginia, ull de col y altres alegorias més o menos virginals, y guardat tot pels dos coneguts angelets que van en la primera plana. Un parell de Guiterres de la casa oydren de moure greca quan hi ha massa ordre. Després de vistas las vint y tantas figuras que forman la Exposició, lo públic puja allí dalt y veu... no son pare, sino una urna para votar si lo que ha vist es repugnant y asquerós com deya 'l diari carlí, ó si del contrari li ha fet pesa para passarli un bon rato.

Després, ensenyant lo romanço-carlístic que s'ha pogut adquirir per deu céntims, s'entra al reservat, que perque no hi quedí tant lo doném avuy nosaltres al públic, ja que representa una oportuna idea aplicable si fet de no deixar sortir al carrer aquelles virginitats per segona vegada dursent los darrers dies del carnaval que acaba de passar.

Y luego se surt al carrer, y queda tothom convenit de la barrabassada autoritaria comensa... no sabem per quí, pero que 'l tret ha resultat sortirli per la culata.

En aquesta Administració se proporcionan invitacions a qui se 'n vulga convence.

QUESTIONS SOCIALES

XIII

LA EXPLOTACIÓ DEL HOME PER L'HOME

Com si las personas devant de la Naturalesa, ó devant de tal ó qual Deu pels respectius creyents de cada religió, no fossen perfectament iguals quan menos en lo dret natural i ser considerades totes com a sers dotats de raciocini, subsistís encara una injustícia social que ella per sí sola basta a allunyar una verdadera germanor entre 's habitants del planeta Terra, ni tractantse de las modernas societats més civilizadas.

Aquesta injustícia es la explotació del home per l'home, que mentres a l'un, al explotador, li consagra un dret senyoril sobre 'l seu semblant, al altre, al explotat, lo rebalta a la categoria de cosa, quedant moltes vegades menos atés que la bestia de carga y que la mateixa màquina que 's produhir, perque aquestes no poden ser explotades pel explotador sense merma en son capital, y d'explotats se 'n proporciona y cambia tanta com desitja sens repostarli lo més petit desembors.

Si busquem las arrels més fonadas de la explotació del home per l'home, las trobrarem en quí dret de propietat puga estendre's fins a adquirir los bens de la Naturalesa y en que 'l capital puga augmentarse per sí sol per medi del interès.

Efectivament; probat en nostres dos articles anteriors que la possessió de la terra y dels grans instrumens de treball per aquells que no fan produhir ni una ni altres determina sempre un perjudici pel productor, y probat també que l'interès al capital s'obté sempre a costa del perjudici del treball, resulta que tant lo propietari respecte al conreador de sas terras ó habitant de sas casas, com lo capitalista respecte al que exerceix lo treball ab que ocupa son capital, no son altra cosa que uns explotadors de sos semblants, als quí han lograt supeditar a sos avassalladors desitjos en virtut de mala ley: la que consagra 'l dret de propietat dels bens de la Naturalesa y consent l'interès al capital.

Y assentada ja la societat present en aquestas bases d'injustícia, no pot per menos que deduirne principis injustos en tot lo demés que de tals bases faasi dependir. Per això, consagrada la explotació del home per l'home en las legalment inexculpables alturas de la propietat y del capitalisme, devalla de la montanya a la planuria lo mateix vici, y en la producció y en lo consum no subsistex altra cosa que aquesta explotació del home per l'home, ab forma més descarnada, més freda, més horripilant moltes vegades, pero sempre dependint del pecat de origen del gran propietari y del capitalista, que forman lo conjunt de una verdadera calamitat humana que ha causat y causarà encara més

danyos al mon ella sola que totes las pestes antigas y modernas conegudas y pera coneixre.

Lo gran capitalista explota al més petit, per medi del interès al capital; un y altre explotan al que exerceix la industria més ó menos al en gros; l'industrial fort se val de son capital y per la concurrència ó per l'acaparament explota al débil, al industrial petit; los industrials de poca categoria se ceban en lo que poden contra 'l qui té de produhir encara més que ells a la menuda; lo petit comerciant va sempre a tomballons arrolat pel gran acaparador; las classes mitjas de negocis ó industrias honradas viuen ab molta pena en mitj d'aquest desenrenat desbordament d'explotació humana y usura metálica, y tots junts llavors, com avantsa irresistible que tot ho aixafa, cauhen famolenchs demunt del proletariat, verdadera anima vil·li destinat sempre al sacrifici per immoral conveniència de sos explotadors. Tal es lo quadro de fraternitat que 'ns presenta l'actual sistema capitalista.

Que la explotació del home per l'home es una gran injustícia, poca cosa 's necessita para probarho.

Se tinga en lo concepte que 's vulga lo dret de propietat, se estableixi de qualsevol manera lo dret escrit respecte a aquest punt, ningú negarà, com no ho nega cap escola económica, que tot individu té dret a disfrutar alló que ell ha creat; es la menor quantitat de dret que 's pot reconeixre a uns persons.

Donchs aquest dret, consignat avuy no més que en teoria, desapareix de fet ab la explotació del home per l'home.

Los agricultors, los pagesos, conreen la terra; son seus los fruits que ella dona? No, son del propietari. Los constructors d'edificis aixecan magnífics palaus; no tenen d'iguals ó semblants per ells? No, los palaus son pels capitalistes, que res produheixen sí no es producció de la usura, mentres los productors d'ells viuen en infectas habitacions que 's escursa la vida.

Los fabricants de ricas robas, los verdaders fabricants, que no son més que 's quins las treballan; no portan de las bonas que fabrican? No, perque d'aquestes no més se poden gastar los rics, los que no fan res, los que viuen del interès al capital ó de sos propietats. En una paraula: en tots los rams de producció, queda 'l producte de propietat del quí 'l ha produhit? Casi may; lo producte queda sempre pel propietari ó pel capitalista, y 'l productor se queda sense 'l valor de lo que ha produhit.

No 's queda sense 'l valor de son producte, diuen aqoi los impugnadors de las idees socialistas, perque 'l valor de son esforç lo cobra 'l treballador ab capital en forma de salari.

Ab, lo salari! Bueno. Ja veíem aquí lo cabell de batalla. Segons los apologistes del actual sistema económic, tot productor cobra 'l valor de lo que ha fet per medi del salari. Corrent. Y aquí totes, quí grada, quí regula aquest salari? Aquí responen entusiàticament: es la ley de la oferta y la demanda. Y quí es això de la ley de la oferta y la demanda? seguim preguntant nosaltres. Y 'ns responen: la llibertat en que están respectivament l'amo y 'l treballador, lo burgés y 'l proletari, lo ric y 'l pobre, lo capitalista y 'l miserable, en una paraula, l'explotat y l'explotador, de contractar lo treball. (Ah! de modo que la ley de la oferta y la demanda, reguladora dels salaris, descansa en lo que se 'n diu la llibertat del treball, ó sia en «la facultat que té de contractar lliurement son treball tot treballador».) Exactament. Donchs vade retro salaris; els tenen per fora de ser lo signe de la esclavitut del treballador y 'l sosteniment de la suprema injustícia de la explotació del home per l'home, per convencens de lo qual no té de fer més lo lector que recordar ó tornar a llegir nostre article *La llibertat del treball*, primer dels d'aquestes *Questions socials*.

Ab lo salari no 's dona al productor més que una mínima part del valor que representa son producte, perque no existint de fet la llibertat del treball y no sent la ley de la oferta y la demanda en los salaris més que 'l resultat de la pressió capitalista que ho pot tot contra 'l treballador que no pot res en aquest terreny, com ja ho havém demostrat en l'aludit article, sempre 'l poseedor del capital es quí regula 'l valor de la producció quedantse més participació per ell que pel productor, resultant d'això que la classe obrera en general produheix ab y barato,

lo 1.º de Maig passat, que «al sortir lo companyer Arús, de Moncada, condemnant energícament als que dibenten republicants varen fer la trabeia a n' en Pi y Margall, los autors d' aquell gran escàndol varen anarse escorrent avergonyits.»

«Ab dir que 'l tal Arús, de Moncada, no 's diu Arús, sino Turon, y que 'ns ha escrit protestant de lo que 'l fa dir La Campana, y explicitament que no passà ni sombra de tot lo que diu, està dit tot.»

Aquesta Campana 's mofa dels obrers en grans maneres, però la grandíssima atrocitat surt en tota qüestió obrera ab l' insult ó la bufido.

La societat laica Gutenberg, instalada novament en sos antics y espavosos baixos del carrer de Consell de Cent, 432, en sa última reunió general acaba de prendre los següents é importants acorts:

Cedir sos locals, gratuïtament, á totes aquelles corporacions y germandats purament obreres que ho sollicitin ab tres dies d' antelació, pera sas reunions, en las que tingan de tractarse assumptos que tendeixin al benefici del obrer.

Crear un coro lliurepensador, que, una vegada organitzat, sens exigir retribució de cap classe, s' oferirà á totes las societats obreres que necessitin de sa cooperació pera vetlladas ó altres actes progressius.

Los humanitaris actes de la mentada societat son aquí ben manifestos: per lo que preguem una vegada més á tots los veraders liberals que formin part de la societat laica Gutenberg y portin sos fills als centres d' instrucció que sosté la mateixa.

Desde 'l dia 1.º d' aquest mes quedan obertes en lo centre indicat classes nocturnas pera noyas y adultsas, de set á dos quarts de nou, á càrrech d' una il·lustrada profesora.

A Castellserá, provincia de Lleyda, se celebrá lo dissapte passat lo primer matrimoni civil del mestre laic Per Morilla, ab la Francisca del Hostal del Bass de Targa.

Los ensotnats d' aquells vols bramam de rabia, poig la Síaca, que té pinyons, creyen ja tenirla veia y passarne 'ls taps y 'ls bens á la iglesia quan li obrissen lo forrellat del cel.

La deshonra de la classe treballadora que 's publica en aquesta ciutat ab pretensions de periódich y títol de El Obrero, dedica la setmana passada unas duas columnas de sas execrecions á contestar (?) unas cartas publicadas en nostre periódich pariant de la conducta de certs representants vaporosos.

Verament que no val la pena de contestar á tal gentassa, que revolcans en son propi fanch y en sas propias ignominias acabaran per ésser de tothom coneguts; mes nos ha fet gracia que vulgen suposar, ab sa barra característica, que son gent de comptes nets, y se 'ns acut ferlos las següents pregunyas, per veure si saben y volen contentarlas:

Si voléu passar plassa de presentar comptes nets, diguéu: ¿abont figura, en quins comptes de la Federació ó Seccions de las Tres Clases de Vapor, aquella cantitat, per cert un xich respectable, que tingueru de donar cap á fins del mes d' Abril del any passat pera que sortís de la premsa la Maria Prats, ja la Xata petita, coautora ab vosaltres de la miserable agressió del carrer de Ponent? Y aneu dibent: en quina partida figura la cantitat del tiberi que feren los agresors la tarde mateixa de la agressió y que pagá 'l director d' ella, aquell federal més indigne y repugnant que un marica y cobart com vosaltres que tant fums s' ha donat de pinto de pastera no més que porque era 'l polissim més distingit y apreciat d' entre 'ls vaporosos per l' exgubernador Antunez y 'l llavors jefe d' ordre públich Sr. Plantada? Diguéu, si teniu comptes nets: ¿abont figuren aquestas cantitats? Y aneu dibent, valents de nou contra un y encara estant malalt: ¿abont figuren las cantitats donades á la Felipa y á la Gitana, agresoras del carrer de Ponent, y las setmanadas que se 'ls passá tant de temps després, que mentres no hi havia res per huelguistas se passaven dotze pessetas á las agresoras, en particular á la del carrer de la Aurora?

Diguéu, granuyas de alto vuelo: los doscents euros que os ha vingut á costar per ara la veia contra 'l Director de La Tramontana,

sortits tots de las caixas de las Tres Clases de Vapor, en quina partida figuren? ¿os han aprobat los infelissos paganos de cuotias que os gastessu sos diners para agredir un traydora com miserablement á socialistas que os ensenyen lo camí de la dignitat y la vergonya sens que vosaltres poguéu ni voigüeu seguirlo?

A veure, justifiqueu aquestas partidas, probéu que totes ellas no son fruit d' irregularitats ab las cuotias de vosaltres paganos, y llavors posser algú comensar á creure que presentiu comptes nets, encare que 's tracti de vosaltres que sou tan bruts.

RETRATOS A LA PLOMA

BOBETA HUMANITARIA

VII

Lo Burgés

S' aixeca 'prop las deu: preni sacolats; y com tota la feyna ja té feta, d' est modo pesa un' hora ben diestra...

Parlant del socialisme, declarata, y en tota discussió vol pendre beta; si acia ha fet alguna mal y feia que li resteguin al burgés lo mata.

Que 'l poble obrer pugui 'nar be, l' irrita y de sos peus voldria veure'l avia, causelli algun dia que jamay ho avia, si revés que alegría se li dona.

Una immensa passió ademés l' incita: beure's sañch del obrer de gota en gota.

CARDOR SALARÉ.

En Jaume, bisbe de Barcelona (aixís se firmam), acaba de publicar una circular que 'n diriam en llenguatge comú y que se 'n diu pastoral en ortodoxia, no sé si derivat de pasturar ó de pastor, en la que, á volta d' algunas observacions que resalta que no 'ns importan, tracta de la qüestió social que es un gust.

La resolució del problema, segons nostre sapientíssim prelat, está en los principis del evangeli, extantissim en los quals recorda 'l pastor aquella venturosa temps de la picó «en que 'l rich auxiliava al pobre en sas desgracias y donava al jornalero y al dependent un trate igual al de sos familiars, al pas que 'l pobre considerava al potentat com una providencia,» etcétera, etc.

Donchs pretenir que tornin aquells temps, Sr. Jaume, es igual que pretendre agafar la lluna ab las dents ó que 'l sol, en sent al mitj dia, en lloch de fer son camí regular se 'n torni pel mateix puesto que ha vingut.

Dos aconteixements importantíssims en la humanitat impedeixen que tornin aquells temps: l' un del ordre moral, l' entoníssimament de las novias ideas, del liberalisme, que la que ja ningú tinga de creures inferior á un altre y molt menos tindre á cap potentat per una providencia, sino molt al contrari, per un dels causants del malestar social, y l' altre aconteixement, pitjor encara que aquest pera fer que tornin temps antics, per ser del ordre material, es la diferencia essencial en lo modo de produhir, es la invenció de la maquinaria, que creada per la ciencia per descans de la humanitat, acaparant 'l capitalista no ha fet més que deixar brassos parats determinant grans miseries al costat del escàndol enriqueiment dels explotadors de la maquinaria, y d' aixó, d' un y altre aconteixement ha nascut tremendo y pahorós lo problema social, que no pot curarse ab panyos calents del evangeli ni creat hospicis ni fomentant la caritat, sino transformant lo modo de fer de la producció y empleant la maquinaria en benefici general y acceptant las debencions del liberalisme pera dignificar la persona.

Ditxi altra cosa es tocar lo bombo ó 'l violon en la qüestió per més bisbe que se siga y per més que, exercint casi de company, reconegui luego que la situació del obrer es inguatable, y alegeixi que «ni ab son consell tracta d' oposarse á que s' efectüi la huelga del próxim 1.º de Maig.»

En aixó últim fa molt be, porque aixís s' evita de picar en ferro fret. Y com preveyent lo Sr. Bisbe que 'ls obrers

no havien de fer gayre cas de sos consells, diu que ell está molt interessat en la sort del obrer, porque... escoltimeu:

porque también Nos somos obrero del Evangelio, que si vosotros trabajáis muchas horas al día, también Nos trabajamos día y noche y hemos trabajado toda Nuestra vida para ganar, como vosotros, el sustento del cuerpo; con el sudor de la frente y experimentando la insalubridad; que si vosotros carecéis de lo necesario en ciertas ocasiones, también Nos nos privamos con gusto de lo que tenemos en beneficio del menestration.

«Ay señor bisbe! (Si Nos los proletarios poguéssem contar ab una paga d' uns setze duros diaris del gòvern com Vos los bisbes, á més dels altres drets eclesiásticos, li asseguro que també ab molt gust voldriam com Vos guanyar ab la suhor del front y donar alguna coqueta als pobres!»

Y acaba la circular ó pastoral enatematizant los dramas Judas de Keriot y Magdalena, ab lo qual las empresas de Roma y Novedades suposo que deurán quedar agrahidas al nostre bisbe per l' anuoci.

Nos diuen de Sirjes que diluns arribá allí lo company Jaume, bisbe de Barcelona, á fi y efecte de repartir bofetadetas á la brivalla pera diariarios confirmats, quan al anar á comensar la ceremonia se trobaren que 'ls faltava no sé si llibres, cynas ó no sé quinas endrómimas místicas; lo certus es que tingué de suspender la funció sense tenirne culpa 'l mal temps, y que varios devots y no devots feren una pila de brometa del fet, que s' hi podian llogar heretjes.

Y tancó de cop ab los comentaris, ab permis del lector, porque abont menos se pensa salta una denuncia en aquestos temps de libertat de imprenta que corren.

EPÍGRAMAS

Referente als penitents que cert dia confessá, explicava un capellá á molts altres reverents:

«Temps ha que tinch reparat, d' ésser que feig de confés, que la gent de més diners ve més bruta del peuar.»

JOAN VIA

Ensayavan una pesca certs joves aficionats, y digué la Rosalía que també hi prenia part:

«¿Qui farà d' apuntador? —Jo.»

«¿Vosté?»

«—Doncha, veigán, vosté que sab tant de lletra, si me la setra apuntar.»

DOLORS MONT

KARADA

Una quart tersa segona vegada comprá á la prima dia, noya quart tres y bulona que jo sempre li feig 'l on.

Té una panyola molt blanca y un cabell ros com el d' or, que vejal' es una nineta que ella quart tres jo meu cor.

Si 'l factor es tarabana basta dirli per final, que 'n mirei La Tramontana y trobará mon final.

M. GAZD

ROMBO

Sustituir los puntos por letras de manera que llegidas horizontal y verticalmente, donguen los següents resultados: 1.º recta; 2.º Nombre; 3.º Un país; 4.º Nombre de donar; 5.º Nombre de donar; 6.º Clases extranjeras; 7.º Molt poca cosa; 8.º Consueño.

Mierva Teuf

SOLUCIONS

¿ LAS CANTITAS DEL INFORME PASAT

KARADA: Pal-pia. Tots los Silabars: Co-la-mer, Lo-re-to, Mar-co-reil. TRAMCA-CLOSCA: Santa Coloma de Farnés.

Ep. «La Amantia» Basils de la Urbanidat, 6, Barcelona.